

Migrantinnenkonferenz

Wir kommen zusammen, weil wir über unsere Probleme diskutieren, unsere Forderungen formulieren, voneinander lernen und für eine sichere Zukunft für uns und unserer Kinder eintreten wollen.

Migrantinnenkonferenz “Arbeit und Gewerkschaften”

Die Zuwanderung der Arbeiterinnen aus der Türkei geht zurück auf das Jahr 1961. Ihre Zahl war in den Anfängen der sog. Gastarbeitermigration weitaus niedriger als die ihrer männlichen Kollegen. 1962 gab es insgesamt 13.197 Anträge auf eine Einreise von Istanbul in die BRD; davon nur 164 Anträge von Frauen. Doch von Jahr zu Jahr stieg ihre Zahl stetig an. Migrantinnen wurden zunehmend in den Betrieben, in den Gewerkschaften und im Alltag sichtbar.

Die Gleichberechtigung von Frauen in Deutschland ist heute immer noch nicht garantiert. Frauen, und insbesondere Migrantinnen sind weiterhin einer Reihe von Diskriminierung und Ungleichheit ausgesetzt. Wir Frauen stellen Dreiviertel der Niedriglohnverdiener dar und 80 Prozent der Teilzeitbeschäftigten. Wir verdienen in Deutschland bis zu 23 Prozent weniger Lohn als Männer. Wir Migrantinnen sind von Lohnungleichheit und ungesicherten Arbeitsverhältnissen überproportional stark betroffen. Nach Schichtende rennen wir nach Hause, kochen, putzen und kümmern uns um unsere Kinder. Noch immer werden wir als “Dazuverdienerinnen” herabgewertet; unsere Arbeit in der Familie nicht anerkannt. Das öffentliche-mediale Bild der Migrantin wird oft auf die Opferrolle reduziert. Die Einschränkungen beim Arbeits- und Aufenthaltsrecht im Zuge des novellierten Zuwanderungsgesetzes, das fehlende aktive und passive Wahlrecht und die hohen Einbürgerungshürden versperren unsere gleichberechtigte und selbstbestimmte Teilhabe in der Gesellschaft.

Unsere Gewerkschaften und demokratische Frauenverbände haben bereits viele Erfolge für Frauen erkämpfen können. Dafür gilt es weiterhin einzustehen – gemeinsam mit anderen Mitstreiterinnen ungeachtet ihrer Herkunft! Es gibt keinen anderen Weg als den solidarischen Kampf für gerechten Lohn und für ein menschenwürdiges Leben in der Gesellschaft. Unsere Migrantinnenkonferenz will dazu einen Beitrag leisten.

Dazu laden wir Frauen unterschiedlicher Herkunft, Betriebsrätinnen und Gewerkschafterinnen zu unserer Migrantinnenkonferenz “Arbeit und Gewerkschaften” recht herzlich ein.

Göçmen Kadın İşçiler Konferansı;

Sorunlarımızı tartışmak, taleplerimizi belirlemek, birbirimizden öğrenmek, kendimiz ve çocuklarımızın geleceği için toplanıyoruz.

Göçmen kadın işçiler bir araya geliyor

Türkiyeli işçi kadınların Almanya'ya gelişleri 1961 yılına kadar uzanıyor. O yıllarda gelen kadın işçilerin sayısı erkeklere göre oldukça azdı. 1962 yılında İstanbul'dan Almanya'ya gelmek için başvuruda bulunan 13.197 kişiden yalnızca 164'ünün kadın olduğunu biliyoruz. Daha sonraları hayatın gerçekleri sonucu sayımız arttı ve bu da kendimizden söz edilmesine yol açtı.

Bol bol eşitlikten, özgürlükten söz edildiği yaşadığımız günlerde genel olarak kadınların, özel olarak da biz göçmen kadınların sorunlarının arttığını görüyoruz. Dünyanın en zengin ülkelerinden olan Almanya'da yoksulluk hat safhada. Bu yoksulluğun yükünü en fazla taşıyanlar ise işçi ve emekçi kadınlar. Günümüz toplumunda kadın olmak ne kadar zor ise göçmen kadınların yaşam koşulları çok daha zor. Genelde göçmen kadın denince akla gelen mağdur durumda olan, zorla evlendirilen, dayak yiyen, başörtülü kadınlar oluyor. İnsanları giyim kuşamlarına, dil ve inançlarına göre ayırmak hiç de demokratik olmayan bir durum...

Almanya, Avrupa ülkeleri arasında erkek ve kadın emekçiler arasında gelir farklılığının en fazla olduğu ülkeler arasında yer alıyor. Kadın işçiler, erkeklerle aynı işi yapmalarına rağmen onlardan yüzde 23 daha az kazanıyorlar. Türkiye kökenli kadın işçilerin önemli bir kesimi düşük ücretli, güvencesiz, yarını olmayan işlerde çalışıyor. Sigortalı, güvenceli işlerde çalışanlarımızın sayısı maalesef çok değil. Kadınlar oturma izni alırken bile türlü bahanelerle karşılaşıyor. Kadına yönelik toplumsal ayrımcılık her alanda devam ediyor. İşçi ve emekçi kadınlar, sendikalarımız ve demokratik kadın örgütlenmeleri bugüne değin az şey yapmadılar. Her alanda hak eşitliğini ve özgürlüklerimizi elde etmek için mücadelemiz sürüyor. Bu mücadele yerli-göçmen demeden birlikte hareket etmeyi gerekli kılıyor.

Biz kadınlar işyerinden sonra evde de çalışmaya devam ediyoruz. Ev işleri, yemek ve çocuk bakımı derken kendimize ayıracak zaman bulamıyoruz. Hayatımız ev ile işyeri arasında sıkıştırılmış durumda. Böyle olmasına rağmen bizim çalışmamız sadece 'katkı' olarak görülmekte. Bütün bu sıkıntılara göğüs gerdiğimiz yetmezmiş gibi göç yasası ile düzenlenen çalışma, oturma hakları, yerel ve federal düzeyde seçme seçilme hakkına sahip olmama, vatandaşlığa geçişte getirilen kriterler, göç alan ve veren ülkeler açısından entegrasyonun önünde kurulan karşılıklı engeller, zaten zor olan yaşam koşullarımızı daha da zorlaştırıyor. Yaşadığımız sorunları tartışmaya, bu sorunlara karşı neler yaptığımızı yapabileceğimizi görmeye hepimizin ihtiyacı var.

Çocuklarımızın ve kendimizin geleceği için, olanaklarımızı, mücadele deneylerimizi ve güçlerimizi birleştirmek için, ayrımcılığa, ırkçılığa, kadına yönelik şiddete dur demek için, eşit işe eşit ücret için bir konferans düzenliyoruz. İşçi, emekçi kadınları, bütün işyeri işçi temsilciliği üyesi ve sendika temsilcisi kadın arkadaşlarımızı konferansa davet ediyoruz.